

ZA TICHEM

ČESKÁ KANADA

VELMI OSOBNÍ PRŮVODCE PO MÍSTECH,
KDE SE DUŠE MŮŽE NADECHNOUT

ALENA
BINTEROVÁ

motto

Za tichem Česká Kanada

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Alena Binterová

Za tichem - Česká Kanada – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZA TICHEM

ČESKÁ KANADA

ZA TICHEM

ČESKÁ KANADA

ALENA
BINTEROVÁ

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa!
Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Alena Binterová, 2026

Photos © Tomáš Binter, 2026

Cover illustrations © Sabina Třešková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-6033-7

ISBN e-knihy 978-80-267-6049-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-6050-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

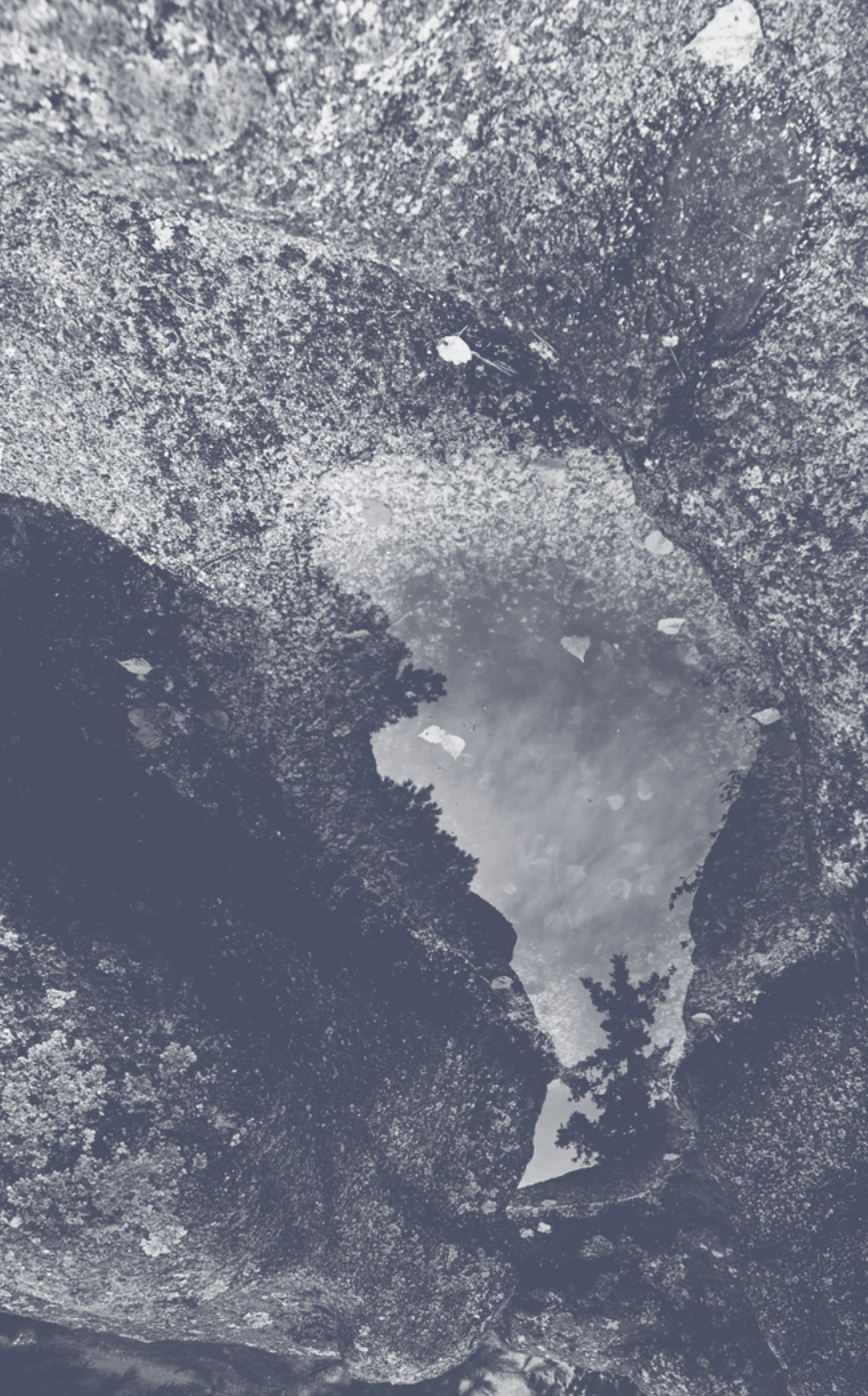
ISBN e-knihy 978-80-267-6034-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Katce Štruncové

Vím o ní, že léčí. Vůbec jsem neměla v plánu si její hojivou schopnost tak důkladně ověřovat na vlastní kůži. Ale stalo se a našla jsem v ní při svém uzdravování místa a lidi, díky nimž jsem zkoušky přežila a vyšla z nich posílená. Ráda se o zážitky podělím se všemi, kdo hledají sílu a útěchu tam, kam se hodí slovo **ryzí**. Jsem si naprosto jistá, že Česká Kanada prospívá tělu i duši. Zdejší lesy člověka obejmou a ukryjí, když potřebuje být sám. Louky a pastviny prozáří náladu, potoky a řeky dají životu dynamiku a rybníky propojí hlubiny mysli s nebeským nadhledem, který se v nich zrcadlí.

Připadá mi, že tato krajina má mimořádně velké pochopení pro slabost a bolest, protože je sama plná jizev. Hlavně kvůli blízkosti hranice s Rakouskem, jež se zaryla do země, během dramatu minulého století zatvrdila řadu lidských srdcí a zpřetrhala rodinné vazby i vztah k půdě předávaný po generace. Náročnými zkouškami procházela vždy, o čemž mají co vyprávět kostely, které znovu vyrostly z popela svých zničených předchůdců.

Mnohé jizvy už jsou zacelené, šrámy na duši však zůstávají a na něco se těžko zapomíná. Bylo by úlevné vše přijmout a odpustit, ale někde to chce ještě víc času. Sama o tom dost vím, a proto v její náruči nacházím úlevu. Pod tvrdou slupkou vnímám Českou Kanadu jako laskavou bytost, která v sobě má naději a umí se o ni dělit. Dokonce mi připadá čím dál pohlednější a veselejší. Tak to bývá u stárnoucích lidí, pokud se po ranách osudu ubrání sklonu zahořknout. Jsou schopni spatřit bohatství v tom, co je kolem nás pro všechny a zadarmo. Vnímat krásu života a oslavovat ji o to víc, že vědí, jak rychle pomíjí.

JIZVY V KRAJINĚ I NA TĚLE

Čerpám tady naději, že čím hlubší jizva, tím cennější poklad lze v ráně objevit. Má to jeden háček: pacient musí nejdřív svou krizi přežít. Mně se to opakovaně povedlo, takže vás můžu pozvat tam, odkud jsem se vracela domů do města povzbuzená, občerstvená, posílená pro další léčbu i celý proces uzdravování. Šťastná, že znám tolik pěkných a dostupných míst. Tipy na ně se mohou hodit všem, neboť každý má někde slabinu, případně potřebuje někoho podpořit.

K mým cílům nevedou daleké ani krkolomné cesty. V naprosté většině jsou dobře značené, takže když nebylo sil nazbyt, nemusela jsem je ztrácet blouděním. Sem tam se ale vyplatí nechat se vést intuicí a jít za nosem. S důvěrou, že když najdu jistotu sama v sobě, poznám, kam se vydat dál. Jít s čistou hlavou a srdcem, bez urputného přemýšlení a pátrání po faktech. Zastavit u silnice a pokračovat po pěšinách ke kamenům, studánkám nebo stavbám, které připomínají dávnou zbožnost i odhodlání bránit vlastní území. Dojít až na hranice, které tento kraj hodně poznamenaly. Nejenom ve zlém.

Malebnou krajinu kreslí hluboké lesy, louky, pastviny se stády dobytka, roztodivné balvany a samozřejmě voda tekoucí i stojatá. Většinu území pokrývá kopcovitá a hodně zalesněná žulová vrchovina. Oblast blízko hranice s Rakouskem, která byla kvůli hraničnímu pásmu mnoho let zčásti nepřístupná, si dosud zachovala zvláštní tajemství. Snažím se pozorovat její vývoj, v čemž mi pomáhá uplynulých třicet šest let od pádu železné opony. A také řada vzpomínek na plány a naděje, které jsem několik let na Jindřichohradecku zaznamenávala jako regionální zpravodajka. Vede mě to i k přemýšlení nad pojmy, mezi nimiž jsou podstatné rozdíly: *křivda* a *lekce*, *lítost* a *soucítí*, *drzost* a *odvaha*, *vina* a *odpovědnost*. Poznávám, jak nezbytné je chránit své osobní hranice. Jasně je nastavit a necouvnout.

Inspirativní je, když objevím důkazy, kde jižní část České Kanady dokázala proměnit kdysi omezující linie v co možná nejlíp zhojené jizvy. Sice navždy zůstanou vidět, ale už nebolí, nepůsobí napětí, nedeformují tělo ani charakter. Jsou živou tkání, některé se časem stávají ozdobou a něčím výjimečným. Ráda bych to viděla stejně i na vlastním těle... Tady si nemusím hrát na silnou a předstírat, že mě všechno přebolelo, zhojilo se bez následků a od té doby jsem klidná jako želva. Naštěstí je dost příležitostí načerpat optimismus tam, kde se povedlo něco opravit nebo uplatnit nové životaschopné nápady. Kéž se naplní i jiné vize, jež obyvatelům usnadní život. Ovšem k vývoji patří i smíření v místech, která zchátrala natolik, že si je příroda bere zpět.

V poznávání sebe sama skrze krajinu je dobré nespěchat. Postupovat zvolna, krok za krokem. Nebo se úplně zastavit a stát se na chvíli stromem, který nikam neodchází, váží si svých kořenů, trpělivě roste a sílí. Neděsí se, že mu jinde něco uniká. A když na podzim ztratí listí, s důvěrou čeká na jaro.

DVĚ PLUS ČTYŘI DUŠE

Budeme samozřejmě putovat cíleně za tichem, vždyť nás léčí! Potkáme i několik výjimek, aby pak uklidňující ticho lépe vyniklo. Jsme na to tři, kteří sem nějak patříme – sice ne adresou, ale srdcem a příjemnými vzpomínkami. Syn Tomáš (fotograf) trávil v útlém dětství hodně času na chalupě u prarodičů v Horním Radíkově u Českého Rudolce, kde jsem s ním ráda pobývala, kdykoli jsem jen mohla. Spolu jsme kraj objevovali poprvé, navíc dětskýma očima, což je ta největší radost.

Renault, kterým nás Arnošt a Eliška Binterovi vozili do České Kanady, je jenom o čtyři roky mladší než Tomáš. Zůstal mi pak *na dojetí*. Dala jsem mu jméno Sváťa a kupodivu mi slouží dosud, tedy výrazně déle, než kdo očekával. Asi tuším, proč chce tímto směrem jezdit do posledního dechu.

Silné *dojetí* totiž cítím, kdykoli se Sváťou vyrazím na naši oblíbenou trasu České Budějovice – Třeboň – Lásenice. Tam spolu zabočíme doprava a brzy se zanoříme do hustých lesů. Napovídají, že záhy sklouzneme na silnici pro mě z nejmilejších, která

spojuje Novou Bystřici a Slavonice. Těch dvacet kilometrů toužím jet co nejpomaleji a kochat se prosvětlenou krajinou s ostrůvky z balvanů a stromů. Působí jako otevřená náruč! Na jaře ji barví žlutě kvetoucí janovec a v létě jeřabiny, které jako předzvěst podzimu vždycky začnou červenat dřív, než chceme. Oblast je protkaná kříži a božími muky i množstvím odboček, kde lze snadno zaparkovat a ztratit se v přírodě.

Nikdy neodolám zastávce u kostela před osadou Klášter. Pohladím staré lípy, seběhnu dolů a napiju se ze studánky. Sytí ji tři prameny, které vyvěrají pod oltářem. U studánky je řada hrnků, sahám po motivu srdíček, ale nakonec vyberu ten se sněhulákem. Ať trochu zchladí mé srdce, které právě přetéká vděčností. Jsme tu zas, živí a schopní pohybu! Všem, kdo se diví, že auto v tak pokročilém věku ještě funguje, odpovídám, že jezdí na lásku. A tuším, že můj životní motor je na tom podobně.

Teď už jen vložit do autorádia kazetu s muzikou kapely Traband. Renault proti jejímu názvu nic nenamítá, což určitě není jen písmenem D na konci jména připomínajícího konkurenční značku. Písničku, kterou jsme za ta léta společného cestování vyhodnotili jako nejvhodnější pro tuto vzácnou chvíli u Kláštera, mám v přehrávači nastavenou předem. Stisknu tlačítko a vydáme se klidným tempem ve směru Slavonice. S mnoha odbočkami, jednou hezčí než druhou.

*Jdu krajinou krok za krokem
nikam nepospíchám, není kam a nejsem otrokem
ani času, co se jen tak vleče
tak žádný křeče, nic mi neuteče*

*Čtu si nohama tuhle zem, její mapu
hory a údolí a pomalu chápu
proč je mi, jako bych se vracel zpátky k mámě
která tu dlouho a trpělivě čekala na mě*

*Tady jsem pánem ve svém domě
a všechno, co tu je, to je tu pro mě:
moje lesy, kopce, stromy a řeky
údolí, cesty, pole až na věky*

*Jsem velmi velmi bohatý pán
mám všechno, co chci
a co chci, to mám*

TORZO
ROMÁNSKÉHO
KOSTELA
SV. JANA
KŘTITELE
V POMEZÍ

KAPLIČKA
NAD LANDŠTEJNEM

ZÁMEK
DOBROHOŘ

NOMEN OMEN

SOUŘADNICE

Klášter – kostel Nejsvětější Trojice

49°1'29.758"N, 15°10'34.336"E

kaplička u Pomezí

49°1'25.754"N, 15°12'56.357"E

torzo románského kostela sv. Jana Křtitele v Pomezí

49°1'29.450"N, 15°13'35.255"E

kaplička nad Landštejnem

49°1'12.671"N, 15°14'2.983"E

zámek Dobrohoř

48°59'51.053"N, 15°15'12.942"E

Přitažlivé jméno Česká Kanada vymyslel před stoletím jindřichohradecký rodák **Jaroslav Arnošt Trpák**. Hluboce smekám, protože coby novinářka dobře vím, jak těžké je najít trefné pojmenování, které natrvalo ustojí svou nadsázku, vystihne podstatu, a dokonce zaujme i lidi bažící po zahraničních destinacích! Byl to žurnalista, prozaik, překladatel a také propagátor aviatiky či automobilismu, zkrátka aktivního způsobu života. Působil v Praze a ke svému rodišti na pomezí Čech, Moravy a Rakouska se hrdě hlásil. Počátkem dvacátých let minulého století odjel na zkušenou do Severní Ameriky, kde mimo jiné pochopil sílu marketingu. Díky tomu a zkušenostem z cest našel pro svůj kraj jméno, které se v období rozmachu rekreace a turistiky dobře uchytilo a funguje dodnes.

Na webu *Česká Kanada vypravuje* se dočítám, že první doložitelné použití jména Česká Kanada je datováno článkem J. A. Trpáka z roku 1928. Krajinu líčí výstižně a vzletně: „Přehlížíte nejromantičtější koutek české země, vlní se terén do kopců a tmaví se lesními porosty, díváte se na nesčetné hladiny

nejen velkých rybníků, ale hotových jezer orámovaných hustými lesy. A kamkoliv pohlédnete, všude se lesknou rybníky, široké potoky, točí se řeky, lesnaté kopce řadí se za sebou v nekonečných řadách.“

V jeho původním pojetí zabírala Česká Kanada prakticky celé Jindřichohradecko, tedy v podstatě kružnici, uprostřed níž je město Jindřichův Hradec. Tím pádem do České Kanady mohly patřit třeba Počátky, Nová Včelnice, Deštná, Červená Lhota, Stráž nad Nežárkou nebo Třeboň. Základ Trpákovy České Kanady ovšem tvořily rybníky okolo Jindřichova Hradce a obce Kunžak i hvozdy v okolí Nové Bystřice a hradu Landštejn.

Název Česká Kanada svého autora proslavil a během třicátých let 20. století se rychle rozšířil mezi rekreanty a turisty. Žil i bezprostředně po válce, jenomže po roce 1948 se úřadům přestal líbit. Mezi turisty, vodáky a trampy ale neupadl v zapomnění a spolu s nimi se stáhl níž do lesů. Na konci osmdesátých let 20. století tak byla Česká Kanada nejčastěji chápána jako oblast lesů a lesních jezer mezi Českým Rudolcem, Slavonicemi, Novou Bystřicí a Kunžakem. Jedná se o území při historické hranici Čech a Moravy podél státní hranice s Rakouskem. Přírodní park Česká Kanada vyhlášený v roce 1994 (s územními úpravami z roku 2004) zahrnuje oblasti na východě Jihočeského kraje na česko-moravsko-rakouském pomezí, a to přibližně mezi městy Nová Bystřice, Slavonice a Kunžak. Park o rozloze zhruba dvě stě osmdesát kilometrů čtverečních tak do svých hranic začlenil to nejzajímavější, co

v jistém smyslu dodnes připomíná přírodní krásy severoamerické Kanady. S její atmosférou ladí též zdejší sychravé počasí, chladné zimy i řídké osídlení.

Z různých zdrojů zjišťuji, že v současnosti do České Kanady zařazuje leckdo leccos a hrdě se k ní hlásí – nedivím se, vždyť její jméno je opravdu zvukné. Šířeji ji pojímá Turistická oblast Česká Kanada, která propaguje plochu od hranic kraje Vysočina a Jihomoravského kraje až po zámek Červená Lhota. V putování pro knihu *Za tichem* máme menší prostor a jiné záměry, směřujeme tedy hlavně k jihovýchodu, což je oblast mně nejmilejší a znám ji nejvíc. I toto relativně nevelké území skrývá tolik příběhů a zajímavostí, že se mi z nich těžko vybíralo. Jedinou šancí, jak se v té záplavě pokory neutopit, bylo řídit se citem. Ano, vlastním citem, hoď po mně kame-
nem – a že jich tu je!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Za tichem - Česká Kanada.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.